

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/128/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6218010137
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bobor
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6218010137.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bobora a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Mária Šuleja, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.01.2019, v trestnej veci proti obžalovanému L. O. za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr.zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 27.08.2018, sp.zn. 3T/45/2018 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr.por. z r u š u j e napadnutý rozsudok okresného súdu v celom výroku o treste.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr.por.

obžalovaného L. O., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom W. XX

o d s u d z u j e

podľa § 348 ods. 1 Tr.zák., § 37 písm. m) Tr.zák., § 38 ods. 2, 4, 8 Tr.zák., § 56 ods. 2 Tr.zák. na peňažný trest vo výmere 200,- € (dvesto eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr.zák. obžalovanému ustanovuje pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr.zák. obžalovanému u k l a d á trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel vo výmere 5 (päť) rokov.

Vo zvyšných častiach zostáva napadnutý rozsudok okresného súdu nezmenený.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 27.08.2018, sp.zn. 3T/45/2018 bol obžalovaný L. O. uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr.zák. na tom skutkovom základe, že

26.02.2018, 08.03.2018, 12.03.2018, 14.03.2018, 16.03.2018, 18.03.2018, 19.03.2018, 20.03.2018, 21.03.2018, 22.03.2018, 23.03.2018, 25.03.2018, 26.03.2018 a 28.03.2018 viedol ako žiadateľ o pridelenie vodičského oprávnenia skupiny B v Autoškole TRIO, s.r.o., so sídlom vo Veľkom Krtíši, Mierová č. 1, po komunikáciách v okrese Veľký Krtíš osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi, ev. č. P. XXX X., napriek tomu, že rozhodnutím o priestupku č. ORPZ VK OPDP 62192/2013-SK, vydaným Okresným dopravným inšpektorátom vo Veľkom Krtíši dňa 28.10.2013, právoplatným tým

istým dňom, mu bola uložená aj sankcia zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 60 mesiacov, ktorá začala plynúť dňom nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia, teda od 28.10.2013.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 348 ods. 1 Tr.zák. s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienične odložený na skúšobnú dobu 2 roky. Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zák. mu bol uložený súčasne trest zákazu činnosti riadiť všetky motorové vozidlá na dobu 5 rokov.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonnej lehote, a to ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, odvolanie, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 07.11.2018, pričom z jeho obsahu vyplýva, že smerovalo proti výrokom o vine a treste. Argumentoval tým, že skutková podstata daného prečinu predpokladá úmysel, t.j., že páchatel musí konať s vedomím, že chce porušiť záujem chránený Trestným zákonom. Svedok L. C., zodpovedný zástupca autoškoly, v ktorej vykonával jazdy, síce uviedol, že autoškola má (v rozsudku nesprávne uvedené „môže“) povinnosť pri preverovaní splnenia podmienok uchádzača o kurz vodiča zistiť, či tento nemá zákaz činnosti viesť motorové vozidlá nariadený súdom alebo iným správnym orgánom. Softwarové vybavenie je priamo napojené na systém Ministerstva dopravy a výstavby SR, ktorý by v prípade, že vodič nespĺňa podmienky na zaradenie do kurzu, tohto uchádzača do systému nezaradil a následne by mu ani neumožnil vydať osvedčenie o absolvovaní kurzu. V tomto systéme sa nachádzajú len už existujúce karty vodičov, ale nie nevodičov, čo je nelogické, nakoľko väčšina uchádzačov o získanie vodičského preukazu samotný vodičský prekaz ešte nemá. O tomto svedok L. C. nevedel a zistil to až pri následnej skúške s policajtom. On ako účastník kurzu nemohol mať kartu vodiča založenú, keďže sa len uchádzal o základnú skupinu vodičského oprávnenia.

Ďalej poukázal na stanovisko trestného kolégia NS SR Tpj 67/2014, z ktorého vyplýva, že vedenie motorového vozidla v autoškole v čase zákazu činnosti môže byť posúdené z formálneho hľadiska ako prečin, ale pri posúdení trestnosti takéhoto konania je vždy potrebné skúmať, či nie sú zároveň naplnené zákonné podmienky pre aplikáciu § 10 ods. 2 Tr.zák. (tzv. materiálneho korektívu). Podľa neho bolo vedenie motorového vozidla pri nevedomosti o zákaze činnosti jeho osobou, vykonávaného len pod dozorom vyškoleného inštruktora, nebezpečné iba nepatrne, preto nešlo o trestný čin.

Okrem toho bol medziasom vo výkone trestu odňatia slobody, preto nemal k dispozícii predmetné rozhodnutie okresného dopravného inšpektorátu, ktorým mu bola uložená sankcia zákazu viesť motorové vozidlá a z toho dôvodu sa sám snažil zistiť rôznymi spôsobmi, či mu ešte zákaz činnosti trvá. Vzhľadom na jeho právne vedomie však nevedel, že môže požiadať o výpis z evidencie priestupkov, a tak sa dozvedieť o aktuálnom stave. Napokon pri takto uloženej sankcii mal možnosť po polovici jej výkonu požiadať príslušný orgán o odpustenie jej zvyšku, čo by využil, ak by mal o sankcii vedomosť, veď by to bola najschodnejšia cesta ako získať legálne vodičské oprávnenie.

Vzhľadom k tomu navrhol, aby ho odvolací súd podľa § 285 písm. b) Tr.por. spod obžaloby oslobodil, nakoľko skutok, ktorý mu je kladený za vinu, nie je trestným činom.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný, ako aj jeho obhajca, zotrvali na dôvodoch uvedených v písomnom odôvodnení odvolania a žiadali, aby odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil, alternatívne, aby vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Naproti tomu zástupca krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že napadnutý rozsudok vo výroku o vine považuje za zákonný a spravodlivý, avšak uložený trest je nezákonný, no nemôže byť zmenený v neprospech obžalovaného, nakoľko iba tento podal odvolanie, preto navrhol, aby odvolací súd zmenil výrok o treste a uložil obžalovanému trest v súlade so zákonom.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací na základe odvolania obžalovaného v zmysle § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o vine a o treste, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané čiastočne dôvodne (vo výroku o treste), pretože napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona a uložený trest bol neprimeraný.

Súd prvého stupňa, pri dôslednom dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o jeho vine v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým podstatným hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr.por., prejednávánemu prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne teda vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom čiastočne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaného zo spáchania skutku kladeného mu za vinu a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr.zák. Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom na č.l. 3, 4 a 5, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil, avšak považoval za potrebné reagovať v rámci odvolacieho konania na odvolacie námietky obžalovaného, ktoré však nie je možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výroku o vine.

V prvom rade krajský súd poznamenáva, že obžalovaný vedel o tom, že mu bol uložený zákaz činnosti vedenia motorových vozidiel nielen súdom, ale že mu sankciu takejto povahy uložil aj Okresný dopravný inšpektorát vo Veľkom Krtíši, a to v októbri 2013 na dobu 5 rokov. Keďže si s odstupom času nebol istý, kedy mu uplynie doba uložených sankcií, bol povinný dôkladným spôsobom zistiť presné termíny, kedy sa tak stane a kedy tieto sankcie vykoná, a keďže tak hodnoverným spôsobom nekonal, mohol a mal predpokladať, že sa tak v čase skutku ešte nestalo, teda v konečnom dôsledku bol minimálne uzrozumený s tým, že v čase vedenia osobného motorového vozidla v rámci kurzu žiadateľov o pridelenie vodičského oprávnenia, nemusel sankciu uloženú správnym orgánom ešte vykonať, čo z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu nepochybne u neho preukazuje z hľadiska zavinenia aspoň existenciu tzv. nepriameho úmyslu, čo v tomto smere postačuje na vyvedenie jeho trestnej zodpovednosti. Navyiac treba poznamenať, že obžalovaný nemaril len výkon rozhodnutia iného orgánu verejnej moci (správneho orgánu), ale dokonca maril aj výkon rozhodnutia súdu, keďže v čase skutku ešte vykonával aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v trvaní 2 roky, uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Lučenec zo dňa 14.07.2015, sp.zn. OT/56/2015, právoplatným tým istým dňom, nakoľko v dobe od 31.05.2016 až do 02.06.2017 bol vo výkone trestu odňatia slobody, pričom táto doba sa v zmysle ust. § 61 ods. 8 Tr.zák. nezapočítava do doby výkonu trestu zákazu činnosti. Skutkový stav v naznačenom smere však nebolo možné zmeniť, pretože odvolanie podal len obžalovaný, a takáto zmena by bola evidentne v jeho neprospech.

Taktiež obhajoba obžalovaného, že svojím konaním nenaplnil tzv. materiálny korektív uvedený v ust. § 10 ods. 2 Tr.zák., a teda jeho konanie nebolo trestným činom, nie je namieste, pretože tento svojím konaním naplnil aj materiálny znak uvedeného prečinu, prihliadajúc na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a jeho pohnútku. Obžalovaný viedol osobné motorové vozidlo, napriek zákazu tejto činnosti, v 14-ich prípadoch, hoci aj pod dohľadom odborne spôsobilej osoby. Za rôznu úmyselnú trestnú činnosť bol už 5-krát súdne trestaný (prvé odsúdenie má zahladené), teda do rozporu s trestným zákonom sa nedostal prvýkrát a už bol odsúdený aj za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr.zák., keď maril to isté citované rozhodnutie správneho orgánu, čiže ide u neho o tzv. špeciálnu recidívu. Dôležitou bola tiež skutočnosť, že bol odsúdený i za prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, 3 Tr.zák., keď používal falšovaný vodičský preukaz dlhší čas, čo preukazuje jeho neustálu snahu získať vodičské oprávnenie „za každú cenu“, teda aj nelegálnym spôsobom, pričom tento doposiaľ nie je držiteľom vodičského oprávnenia.

Preskúmajúc zákonnosť výroku o treste, dospel krajský súd, na rozdiel od výroku o vine, k inému záveru ako okresný súd, hoci obžalovaný uloženie miernejšieho trestu v odvolaní ani priamo nežiadal. Odvolací súd preskúmaval obidva výroky, ale keďže chybným bol len výrok o treste, ktorý možno oddeliť od výroku o vine, preto napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr.por. vo výroku o treste zrušil a následne rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr.por. o treste sám. Vo zvyšnej časti zostal napadnutý rozsudok nezmenený.

Podľa § 34 ods. 1 Tr.zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchaní trestných činov ; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr.zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery, súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 49 ods. 2 Tr.zák. ustanovenie ods. 1 (o podmiennečnom odklade výkonu trestu odňatia slobody neprevyšujúceho 2 roky) sa nepoužije, ak súd odsudzuje páchatela za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Pri úvahách o určení druhu trestu a jeho výmery, zistil krajský súd pochybenie okresného súdu v tom, že sa ust. § 49 ods. 2 Tr.zák. vôbec neriadil. Obžalovaný bol totiž, okrem iného, odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 17.03.2014, sp.zn. 9T/22/2014, právoplatným dňa 02.04.2017 na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 1 rok a 6 mesiacov. Uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 17.02.2016, sp.zn. 9T/22/2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.05.2016, sp.zn. 5Tos/35/2016 bol obžalovanému nariadený výkon tohto trestu so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Uznesením Okresného súdu Košice II zo dňa 02.06.2017, sp.zn. 4Pp/48/2017, právoplatným tým istým dňom, bol z výkonu tohto trestu podmiennečne prepustený, zároveň mu bola určená skúšobná doba 3 roky. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že obžalovaný spáchal uvedený úmyselný prečin v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia, teda mu ani nebolo možné uložiť v súlade so zákonom trest odňatia slobody, ktorého výkon by bol podmiennečne odložený. Okresný súd síce mohol obžalovanému uložiť trest odňatia slobody, ale iba ako trest nepodmiennečný, čo však neurobil, a keďže odvolanie podal len obžalovaný, krajský súd nemohol zmeniť výrok o treste v jeho neprospech a uložiť mu prísnejší trest, preto mu mohol uložiť len iný druh trestu ako trest odňatia slobody.

Okresný súd vzhľadom na všetky podmienky vyplývajúce z príslušných ustanovení Tr.zák. však správne postupoval v tom smere, keď u obžalovaného zistil jednu príťažujúcu okolnosť v zmysle ust. § 37 písm. m) Tr.zák., t.j. že už bol za trestný čin odsúdený, a taktiež, keď u neho nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Bolo mu potrebné vytknúť iba formálne pochybenie, keď popri uvedení ust. § 38 ods. 4 Tr.zák. zároveň neuviedol aj ust. § 38 ods. 8 Tr.zák., ktorý určuje základ na zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby, taktiež absentuje aj uvedenie ust. § 38 ods. 2 Tr.zák., z ktorého vyplýva, že pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti zistených poľahčujúcich, prípadne príťažujúcich okolností. Za daného stavu prevažovali príťažujúce okolnosti nad poľahčujúcimi v pomere 1:0, v dôsledku čoho došlo k zvýšeniu dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, teda súd mohol obžalovanému uložiť trest odňatia slobody na 8 mesiacov až 2 roky, ale v tomto prípade len ako trest nepodmiennečný.

Obžalovaný je invalidným dôchodcom, má dve plnoleté deti, je ženatý, poberá invalidný dôchodok v sume 285,- Eur mesačne, iný príjem nemá, zároveň je spoluvlastníkom rodinného domu, v ktorom býva, preto mu odvolací súd, prihliadajúc na jeho osobné a majetkové pomery, uložil jeden z alternatívnych druhov trestov, a to peňažný trest nad dolnou hranicou trestnej sadzby pre tento druh trestu vo výmere 200,- Eur. Pre prípad, že by obžalovaný výkon tohto trestu úmyselne zmaril, ustanovil mu náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac. Nakoľko sa obžalovaný dopustil prečinu v súvislosti s vedením motorového vozidla, zároveň mu uložil trest zákazu výkonu tejto činnosti, ako osobe, ktorá nie je držiteľom vodičského oprávnenia, a to približne v strede trestnej sadzby pre daný druh trestu vo výmere 5 rokov.

Uloženie peňažného trestu, a na to nadväzujúceho trestu zákazu vedenia motorových vozidiel v danom prípade zabezpečí v dostatočnej miere dosiahnutie účelu trestu a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu aj prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie. Takto uložený druh trestu, vrátane jeho výmery a spôsobu výkonu, zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 34 ods. 1, 4 Tr.zák., ako aj ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov.

Krajský súd preskúmal všetky výroky napadnutého rozsudku a z vyššie uvedených dôvodov o odvolaní obžalovaného, považujúc ho za čiastočne dôvodné (vo výroku o treste), rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.